

*Illa de Thera***Cançó d'amor i de guerra****TERESA COSTA-GRAMUNT**

La meua és una generació afortunada: no ha patit guerres en el seu territori. Guerres cruentes, vull dir. Perquè les batalles per la vida diària en cap temps no s'estalvien més que a uns pocs. La meua generació va viure molt de temps sense tenir coneixement de la història que ens havia situat en un lloc subaltern. En tenir notícia d'aquest greuge, alguns de la meua generació lluitem per alliberar-nos d'aquesta servitud que el franquisme va revalidar i els seus acòlits (en ambdós extrems de l'arc polític) continuen. En concret: una guerra terrible ens va ser nefasta en el passat: la Guerra de Successió, que finalment es va perdre el 1714.

La gran literatura sempre s'ha fet ressò de les grans gestes històriques, fins i tot de les batalles perdudes. Però aquí l'ocultació dels fets, el silenci històric interessat ha planat amb persistència fins a ofegar la imaginació d'escriptors i poetes. Però ja fa temps que els temps estan canviant, com diu la cançó de Bob Dylan. I a les envistes dels 300 anys que farà d'aquell daltabaix, Jordi Carrió i Figuerola acaba de publicar *Suite Barcelona* (Editorial Fonoll), una crònica dels tràgics avatars que va viure la ciutat assetjada, en guerra, fets que en la seva recreació literària transcorren entre els anys 1710 i 1715.

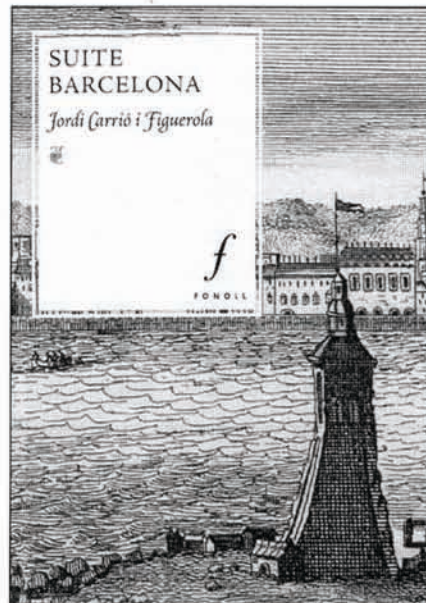
La crònica de Jordi Carrió ens ve servida amb un seguit de postals literàries –quarantasis- d'una bellesa corprenedora. Feia temps que ho havia llegit uns poemes en prosa amb unes imatges visualment tan impactants. Només les podria comparar amb les de Herta Müller, la Premi Nobel de Literatura de 2010.

A *Suite Barcelona*, un veritable poema musical d'aires barrocs, Jordi Carrió ens presenta un tema clàssic de la literatura, i això és el que converteix en universal la seva reeixida aposta literària: la cançó d'amor i de guerra que podem trobar, per exemple, a les pàgines de la *Ilíada* grega, al *Mahabharata* hindú o als

Cants d'amor i de guerra de l'Ahaggar tuaregs (traduïts per Teresa d'Arenys).

Finalment un episodi tan dramàtic de la nostra història entra a formar part de la República de les Lletres, precisament una iniciativa cultural de l'època, com queda registrat en una de les pàgines de *Suite Barcelona*, un dietari sentimental (l'encertada expressió és de Joan Santanach en l'epíleg d'aquest llibre extraordinari) escrit per un home madur, un barceloní de classe benestant i culta que té amors amb una dona napolitana molt més jove que ell. Tot i que això és l'anècdota, ja que el relat va molt més enllà, els goigs i les tragèdies personals entronquen amb l'arbre que ha alimentat les grans epopeies universals.

Perquè mentre anava llegint amb interès creixent les proses poètiques de *Suite Barcelona*, em passaven pel cap fragments d'*El Paradís perdut*, el llarg poema de John Milton, que escriu al Llibre IV: *Ah, parella gentil que no suposes! el canvi pròxim, quan les tals delícies! seran no-res, lliurats a les angúnies! llavors més grans quan ara és més la joia!* Sense reserva es pot comparar amb el poema amb què Jordi Carrió con-

clou *Suite Barcelona*: *L'ànima del verb/ aitant penetra en la pau de les constel.lacions/ i remembra l'abisme de la guerra/ com fa transparent la carn/ i despulla els sentiments.*

Suite Barcelona és, sens dubte, una magistral lliçó d'humana i històrica versemblança que a través d'un llenguatge poètic d'alta volada posa de relleu la fràgil condició dels éssers humans, sempre subjectes a les forces en tensió de l'amor, de la mort i del sentiment de pèrdua ("la mort avança pels carrers de Barcelona", escriu Jordi Llavina, en un pròleg il.luminador del treball excel.lent del poeta). Escrita entre el maig de 2010 i el maig de 2011, Jordi Carrió dedica a Ernest Lluch *Suite Barcelona*. Un record per a un servidor de la pau que en aquests moments històrics commou d'una manera encara més profunda.